

Sygn. akt VIII U 1012/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Jawor - Piszcz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 roku w L.

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 28 czerwca 2016 roku nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1012/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił L. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku.

Decyzję swą organ rentowy uzasadnił powołując się na art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2017 poz. 1773 t.j. ze zm., dalej jako ustawa wypadkowa). Wskazał, iż zdarzenie z dnia 9 stycznia 2015 roku w wyniku, którego wnioskodawca stał się niezdolny do pracy nie wypełnia definicji wypadku przy pracy, gdyż pozbawione jest przyczyny zewnętrznej. Czynności, które wnioskodawca wykonywał bezpośrednio przed zdarzeniem należały do codziennych obowiązków pracowniczych (decyzja k. 22 akta ZUS).

L. S., w dniu 27 lipca 2016 roku, wniósł odwołanie od decyzji. Domagał się jej zmiany poprzez ustalenie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku. W uzasadnieniu swego stanowiska opisał okoliczności zdarzenia z dnia 9 stycznia 2015 roku wywodząc, iż będąc palaczem c.o. podczas wykonywania zwykłych czynności pracowniczych, przy przenoszeniu worka wykonał gwałtowny ruch, w wyniku czego doznał (...) Podlegał

leczeniu szpitalnemu, w tym operacyjnemu z uwagi na (...). Wnosił o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy i w konsekwencji ustalenie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy (odwołanie k. 2-6).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc okoliczności jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k.8).

W toku procesu stronny podtrzymały swoje stanowiska (protokół rozprawy k. 108).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

L. S. urodził się dnia (...). Wnioskodawca ma wykształcenie zawodowe o kierunku mechanik-kierowca. Pracował jako palacz c.o. w sezonie grzewczym, w pozostałych okresach podlegał ubezpieczeniu rolniczemu (świadczenia pracy akta ZUS, wniosek k. 1-22 akta osobowe).

Dnia 9 czerwca 2016 roku wystąpił o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku. Wniosek ten został załatwiony decyzją odmową z dnia 28 czerwca 2016 roku, wobec stwierdzenia przez ZUS braku przyczyny zewnętrznej zdarzenia (decyzja k. 22 akta ZUS).

Wnioskodawca dnia 23 czerwca 2016 roku złożył wniosek o świadczenie rentowe z tytułu wypadku przy pracy (k.1 akta ZUS). Do wniosku protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy (k. 54-60 akta ZUS).

Decyzją z dnia 28 czerwca 2016 roku ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do renty wypadkowej (decyzja k.65akta ZUS).

L. S. dnia 12 lipca 2016 roku wystąpił o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (wniosek k. 1 akta ZUS).

Lekarz Orzecznik ZUS i Komisja Lekarska stwierdzili, iż stan zdrowia wnioskodawcy sprowadza częściową niezdolności do pracy. Rozpoznali u wymienionego (...) (dok. med. ZUS k. 46) .

L. S. ma ustalone prawo do renty z ogólnego stanu zdrowia od dnia 7 lipca 2016 roku (decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. k. 24 akta ZUS).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 roku ustalił wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania tytułu 5 % uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku (wyrok wraz z uzasadnieniem akta VII U 865/16 k.153,155-161). Przedmiotowym wyrokiem Sąd Rejonowy uznał, iż zdarzenie z dnia 9 stycznia 2015 roku stanowi wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych bowiem podniesienie dużego ciężaru i nagły ruch kręgosłupa przyczyniły się do kolejnego ostrego ujawnienia objawów istniejącej u wnioskodawcy(...)Z dniem 25 maja 2017 roku wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uprawomocnił się (k. 165 akt dołączonych).

L. S. od 2010 roku leczy się na (...)Cierpi na (...) (...) z 2015 r., dokumentacja medyczna z Gminnego Ośrodka (...) w Z. k. 49-57 akt dołączonych). Wnioskodawca sezonowo zatrudniał się jako palacz c.o. w szkole podstawowej w Z.. W dniu 9 stycznia 2015 roku , w toku wykonywania zwykłych obowiązków pracowniczych, przy przenoszeniu worka o wadze ok. 30 km wykonał nagły (...)

Wnioskodawca w okresie od dnia 12 stycznia 2015 roku do dnia 6 lutego 2015 roku był hospitalizowany w Oddziale Neurologii Szpitala (...) w L.. W trakcie hospitalizacji w Oddziale Neurologicznym wystąpił (...)Wykonane badanie (...) (...) L. S. w okresie od dnia 6 lutego do dnia 11 lutego 2015 roku przebywał w Klinice (...) (...) w L., w dniu 8 lutego 2011 roku poddany został operacji; wykonano wówczas(...) Wnioskodawca po leczeniu operacyjnym był leczony rehabilitacyjnie w oddziale rehabilitacji oraz sanatoryjnie. Leczenie operacyjne przyniosło korzystne efekty i poprawę stanu zdrowia w zakresie skutków jakie wystąpiły w wyniku urazu doznanego wypadkiem przy pracy z dnia

9 stycznia 2015 roku. Skutki wypadku ustąpiły u wnioskodawcy po zastosowanym leczeniu operacyjnym i leczeniu rehabilitacyjnym.

L. S. nadal kontynuuje leczenie związane z(...) (...)-(...),(...) (...) M.(...) (dokumentacja medyczna z akt dołączonych VII U 865/16, z akt ZUS, k. 7, 45, opinie biegłych sądowych k. 46-49,72-73, 106v-107v). Stan zdrowia wnioskodawcy nie sprowadza istotnego ograniczenia w funkcjonowaniu organizmu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku.

Sąd w całości podzielił opinie biegłych lekarzy sądowych wydane w sprawie w zakresie występowania u wnioskodawcy(...) Wnioski w opiniach (zasadniczej i uzupełniających) zostały rzeczowo i logicznie uzasadnione. Biegli sądowi, jak wynika z treści opinii, szczegółowo przeanalizowali wszystkie okoliczności związane ze stanem zdrowia wnioskodawcy. Opinie swoje oparli na analizie dokumentacji z leczenia specjalistycznego, w tym na wynikach badań specjalistycznych z okresu przed zdarzeniem z dnia 9 stycznia 2015 roku jak i po tej dacie (RTG, KT, (...) dokumentacji z procesu leczenia z (...), z hospitalizacji i leczenie usprawniającego). Przekonuje ocena biegłych sądowych w jakiej dokonali rozróżnienia skutków na te które zostały wywołane w stanie zdrowia wnioskodawcy wypadkiem przy pracy i te wynikające z(...)W tej mierze podnieść trzeba, iż wnioskodawca od wielu lat (od 2010 r.) leczył się z powodu (...)Podobnie badanie (...) wykonane przed (...) które występowały u niego także wiele lat wcześniej, przed wypadkiem nie są powiązane ze skutkiem wypadku z dnia 9 stycznia 2015 roku. Potwierdza to bowiem dokumentacja leczenia oraz badanie (...)wykonane w 2011 i 2017 roku. Już to pierwsze wykazało (...)oraz kolejne wyniki badań (...), (...)Biegli sądowi przekonująco także wskazali, iż przeprowadzona w dniu 8 lutego 2015 roku operacja, w czasie której wykonano (...)Ocena biegłych sądowych w zakresie oceny stanu zdrowia także w pełni przekonuje jeśli zważy się na wynik badania klinicznego w czasie którego biegli wskazali, iż nie stwierdzono (...) M. (...) R. jest ujemna. Nie stwierdzono(...)

Opinie biegłych uwzględniają stopień zawansowania schorzeń, wskazując, iż ich analiza, ich dotychczasowego przebiegu – leczenia uzasadnia ocenę, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie sprowadza istotnych ograniczeń w funkcjonowaniu organizmu w związku z wypadkiem przy pracy. W toku wydawania opinii biegli mieli w polu widzenia cały przebieg leczenia wnioskodawcy oraz wyniki specjalistycznych badań oraz zgłaszane przez niego dolegliwości, w tym(...) Biegli, co ważne opiniowali w oparciu o wskazania wiedzy, swego wieloletniego doświadczenia zawodowego, w tym orzeczniczego i w oparciu o dorobek nauki, który powołali w opinii pisemnej. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż nie zachodzi potrzeba wywołania kolejnych opinii w sprawie, tym bardziej, iż strona odwołująca nie przedstawiła żadnych dowodów, merytorycznych argumentów podważających zasadność, rzetelność opinii biegłych sądowych (protokół rozprawy 107v-108, pismo k. 85-86,k. 87v-88). Sąd ma obowiązek zasięgnięcia kolejnej opinii biegłych w sytuacji, gdy dotychczasowa opinia budzi istotne i niedające się usunąć wątpliwości. Nie można więc przyjmować, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy jeśli opinie wydane dotychczas do sprawy zawierają istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyroki SN: z dnia 7 października 1998 r., II UKN 248/98, OSNAPiUS Nr 20/1999, poz. 666; z dnia 2 czerwca 1998 r., II UKN 88/98, OSNAPiUS Nr 11/1999, poz. 373).

Pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, a także dokumentacja medyczna zasługują na obdarzenie w pełni wiarą. W szczególności zgromadzone dokumenty zostały sporządzone przez poszczególne placówki medyczne odzwierciedlające przebieg procesu leczenia ubezpieczonego, wyniki badań specjalistycznych oraz nie były przez strony kwestionowane.

W tym stanie rzeczy orzeczenia lekarza orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS Sąd uznał za nietrafne .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było natomiast ustalenie, czy zdarzenie z dnia 9 stycznia 2015 roku jest wypadkiem przy pracy oraz czy L. S. jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w świetle art. 3 ust.

1, art.6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej, a tym samym, czy spełnia niezbędne warunki do przyznania mu prawa do renty z tego tytułu.

W zakresie pierwszego spornego zagadnienia należy powołać się na treść wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 roku i podstawy faktycznej i prawnej na jakiej został oparty. Określony w art. 365 k.p.c. zakres związania sądu treścią prawomocnego orzeczenia oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Moc wiążąca jest przedmiotem rozpoznania wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa, a kwestia rozstrzygnięta wcześniejszym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Odnosi się ona, po pierwsze do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, i po drugie do waloru prawnego rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. Skutkiem pozytywnym (materialnym) jest to, że rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu stwarza taki stan prawny, jaki z niego wynika, czyli sądy rozpoznające spór muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym, prawomocnym orzeczeniu. W kolejnym, zatem postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być już badana. Związanie dotyczy sentencji wyroku i motywów w tych granicach, jakie stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia. W konsekwencji nikt nie może kwestionować faktu istnienia prawomocnego wyroku i jego treści. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór więc muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. I UK 526/14 LEX nr 1963382 ; z dnia 27 marca 2014 r., III UK 115/13 i powołane w nim orzeczenia). Stan rzeczy w sprawie podgalającej obecnie rozstrzygnięciu wymaga zatem uznania, iż zdarzenie z dnia 9 stycznia 2015 roku było wypadkiem przy pracy i przebiegło w sposób ustalony przez Sąd Rejonowy prawomocnym orzeczeniem w sprawie VII U 865/16.

Natomiast odrębnym zagadnieniem jest ocena skutków jakie wypadek przy pracy spowodował w zakresie zdolności do pracy wnioskodawcy. Stosownie do art.6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Art. 17 ust. 1 powołanej ustawy stanowi natomiast, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2018 poz. 1270 tj. ze zm. zwanej dalej ustawą emerytalną), z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. Przesłanką konieczną nabycia prawa do tego świadczenia jest ustalenie niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy emerytalnej. W myśl powołanego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Stwierdzenie tej niezdolności poza aspektem biologicznym wymaga analizy wpływu na zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (wyrok SN z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 108/11, LEX nr 1130390).

Podkreślenia wymaga, że samo stwierdzenie wypadku przy pracy, a nawet ustalenia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wystąpienia uszczerbku na zdrowiu w wyniku przedmiotowego wypadku nie jest równoznaczne z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (na podstawie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezdolność do pracy wskutek wypadku przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z wypadkowej zachodzi wówczas, gdy wypadek ten jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie

wystąpiłaby (wyrok SN z dnia 9 grudnia 2008 r. I UK 147/08, LEX 580249, wyrok SN z dnia 26 listopada 2014 r., II UK 65/14, LEX 1567482, wyrok SA w Łodzi z 29 listopada 2012 r., III AUa 1446/11, LEX nr 1237111).

Nie ulega wątpliwości, iż ustalenie niezdolności do pracy oraz jego związku z wypadkiem przy pracy w zasadzie nie jest możliwe bez odwołania się do wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podnieść trzeba, iż wnioskodawca ma wykształcenie zawodowe, pracował jako palacz c.o., zatem powyższe doświadczenie zawodowe wyznacza jego poziom kwalifikacji zawodowych i przez ich prymat należy dokonać oceny stanu zdrowia. Powołując się na opinie biegłych sądowych nie ma uzasadnionych podstaw w zgromadzonych dowodach by można było wysnuć wniosek o istotnym ograniczeniu wydolności organizmu wnioskodawcy sprowadzającym niezdolność do pracy w znaczeniu rentowym w związku z wypadkiem przy pracy. Stan chorobowy wynikły ze zdarzenia stanowiącego wypadek przy pracy z dnia 9 stycznia 2015 roku został w wyniku leczenia operacyjnego i rehabilitacji został usunięty, a obecne dolegliwości bólowe, zgłaszane przez odwołującego są wynikiem zawansowanej choroby zwyrodnieniowej wieloodcinkowej kręgosłupa i nie wpływa na ocenę niezdolności ubezpieczonego do pracy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej przesłanką nabycia prawa to tej renty nie jest fakt wystąpienia samej choroby, lecz spowodowana nią niezdolność do pracy, przy czym schorzenie to musi być wynikiem wypadku przy pracy, przy zaistnieniu związku adekwatnego w rozumieniu jak wyżej podniesiono. Brak takiej niezdolności wyklucza możliwość uzyskania z tego tytułu świadczenia.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż wnioskodawca nie spełnił przesłanek prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określonych art. 6 ust. 1 pkt 6 powołanej ustawy bowiem nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.